

EEEEEEEEE.....EEEEE || अध्याय ४१ || EEEEEE.....EEEEE

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय ४१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
 श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वांनाथाय नमः ॥ हेंच सार्वांकथेचें महिमान । कितलेंय
 आयकात नाका प्रोत्साहन । श्रोतेच राखून आदलें आख्यान । भोव सादूर आयकुपाक ॥१॥
 करपाक कथापान । जंय श्रोतेच सावधान । कित्याक मागीर प्रार्थुचें अवधान । वृत्ती जेन्ना एकाग्र आदींच ॥२॥
 गायतना आयकतना निजगुरुमहती । जातली निर्मल चित्तवृत्ती । दृढ ध्यान नाम 'अनुवृत्ती । सूख एकमुर्ती जातलें
 प्रगट ॥३॥ फाटल्या अध्यायांत जालें कथन । कशें एका ब्रताचें उद्यापन । यथासांग जालें पूर्ण । दृश्टांत खुणे
 सयत ॥४॥ तसोच फोटू श्रीसार्वांचो । कसो वेळार अचकीत येवचो । कसो हावेस पूर्ण करचो । कथा ती आतां
 आयकात ॥५॥ एके होल्येचे परबेक । येतां तुपगेर, वाड जेवपाक । अशें सांगून सपनांत भक्ताक । केली इत्सा पूर्ण
 श्रीसार्वां ॥६॥ कथा ही सांगल्या सविस्तर । मात तो फोटू कसो वेळार । पावचो हो एक चमत्कार । तें आतां
 आयकात आदरान ॥७॥ अल्ली महंमद अणभव सांगीत । दिसलो भोव अजापभरीत । ही तर एक लिलाच फकत ।
 भोव विनोदकारक ॥८॥ होल्ये दिसा जेवपाक । आमी बसपाच्या समयाक । हांणीच हाडून तो ज्युस्त । केलो
 खुशालभरीत म्हाका ॥९॥ हें फाटलें कथा आख्यान । आतां श्रोत्यांनो सावधान । आयकात फुडलें निरुपण । चरित्र

१. अनुकरण.

EEEEEEEEE.....EEEEE || श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ EEEEEE.....EEEEE (५६२)

पावन श्रीसाईंचे ॥१०॥ ती ही कथा सरस पूर्ण । श्रोते आदीं दत्त अवधान । वक्तो साईंचरणीं लीन । चरित्र गहन श्रीसाईंचे ॥११॥ परोपकाराची ती प्रतिमा । परोपकारा खातीर झरयलो आत्मा । सदा सर्वदा 'निर्वैरधर्मा । आंपलो सत्कर्माक अखंड ॥१२॥ बरी वायट कशीय स्थिती । देहकर्मान देहा ना सुटी । तरीय ती लायात अंतर्वृत्ती । श्रीगुरुचरणीं प्रेमपुर्वक ॥१३॥ मारगीर आपल्या भक्ताचो 'योगक्षेम । गुरु कसो चलयता कायम । त्या गुरुचरणीं दवरून प्रेम । पळयात अत्युत्तम अणभवान ॥१४॥ हे स्थितींत मेळना मागल्यार । गुरुकिर्तनमेळ्यांचेर पडटा नदर । जें सांपडना कश्टांनीय खर । तें येता चलत गुरुकृपा बळान ॥१५॥ धरून अहंकार अभिमान । करपाक आयले जे मुक्षमनिरक्षण । तेय परतले सोडून अभिमान । मुखायमान दर्शनमुखान ॥१६॥ यश श्री औदार्य ज्ञान । शांती वैराग्य हे स गूण । हातूत श्रीसाई भगवंत पूर्ण । ऐश्वर्य संपूर्ण हरी भशेन ॥१७॥ कितलें आमचें भाग्य गहन । जाका लागून हो साईं चैतन्यघन । करिनासतना अर्चन पुजन भजन । दिता दर्शन आमकां आपलें ॥१८॥ म्हणटात भक्तां कडेन देव । आमचे कडेन भक्तीचो उणाव । पूर्ण हो साईं 'महानुभाव । दयेस्त सभाव गरिबां विशीं ॥१९॥ आसूं, तो अल्लीच जी सांगता आतां । श्रोत्यांनो पूर्ण आयकात कथा । कळटली साईंलिलेची गहनता । तशीच तांची निजसत्ताय ॥२०॥ एका दिसा मुंबय शारांत । भोंकता आसतना रस्त्यांत । चित्रां फोटू भोव सोबीत । पळयलो विकपी एक वेपारी ॥२१॥ सोबीत चित्रां तरातरांचीं । संत महंत अवलियांचीं । पळोवन जाली घालमेल मनाची । पळोवं तीं कोणाकोणाचीं ॥२२॥ लागतकूच पळोवपाक एकेक । मानवलो हो फोटू मनाक । सगल्यां परस तोच

१०. काणा कड्डून दुसऱ्याकाप नातृ. १. निवाह. ३. ग्रव०।

मोहक । तशीच ती आराध्य देवताय ॥२३॥ पयलींच मनांत साईंची आवड । फुड्यांत तांची मुर्तीय उघड । पळोवन
 घेवपाची केली 'गडबड । मेजलें मोल रोखडेंच ॥२४॥ मागीर तो फोटू हाडलो घरांत । दवरलो व्हरून देवाच्यांत ।
 घेवपाक लागलों दर्शन नित्य । भक्ती म्हाका भारी बाबांची ॥२५॥ तुमचे कडेन हो दिवचे पयलीं । तीन म्हयने ताचे
 पयलीं । भलायकी म्हजी बरी नासली । राविल्लों सांगातान मेवण्याच्या ॥२६॥ नूरमहमद पीरभाँय । नांव हें म्हज्या
 मेवण्याचें पळय । सुजिल्लो तेन्ना म्हजो पांय । केली शळक्रिया म्हजेर ॥२७॥ असो आसतना दुखण्यान । रावलों
 ताच्या सांगातान । उणेपुरे म्हयने तीन । आनीक कोणूच ना तेन्ना घरांत ॥२८॥ नामनेचे बाबा अब्दुल रहिमान ।
 मौलाना साब महमद हुसेन । बाबासाई बाबा ताजुदीन । हांणीय ना तें स्थान सोडलें ॥२९॥ हे सगले आनी अशेच
 हेर । हांचेय फोटे वणटीचेर । आसले म्हज्या घरांत सुंदर । सोडिना हें कालचक्र तांकांय ॥३०॥ हेवटेन म्हजी अशी
 गती । चित्रां फाटल्यान कित्याक साडेसाती । दिसतालें वस्तूची जातना उत्पत्ती । प्रलयस्थिती पसून 'दुर्लध्य ॥३१॥
 आसूं, अशी परिस्थिती आसून । साईंच कशे चुकत तातूतल्यान । हें सांगपाक शकलोना कोण । म्हाका ह्या काळा
 मेरेन ॥३२॥ हे विशींची समूळ कथा । अजापीत जातले तुमी आयकतां । कळटली साईंची स्थिरचरात्मकता ।
 अतक्य तांचें चातूर्य ॥३३॥ संतबाबा अब्दुल रहिमान । हांचें एक चित्र ल्हान । महमद हुसेन थारिया टोपण । आसलें
 हांचे कडेन ॥३४॥ म्हाकाय तांणी प्रत एक । दिल्यार जाल्लीं वर्सी कैक । दिली ती हांवें मेवण्याक । कित्याक तर तो
 गुलाम 'तांचो ॥३५॥ तीय सुमार वर्सी आठ । आसली ताच्या मेजाच्या खणांत । मेलटकूच एकदां अचकित । व्हेली

१. गांधीजी. २. रत्नाला पद्मनाभ कुलार्थी. ३. वाचो जग्नुरा राहनानी हापा।

फोटो स्टुडियोंत मुंबयक ॥३६॥ जितले बाबा अब्दुल वहडले । तितलेंच चित्रव्य सोबीत केलें । भेट तांकां दिवचेंशें
 दिसलें । प्रेमूय वाडटलें म्हण काळजांत ॥३७॥ मागीर ताच्यो काढून प्रती आनीक । भेट्यल्यो त्यो सगल्या
 सोयच्यांक । दिल्ली तातूतली म्हाकाय एक । लायिल्ली हांवें वणटीक ॥३८॥ मागीर ती परम सुंदर तसबीर । भरतां
 अब्दुल रहिमान दरबार । नूरमहमद जालो तत्पर । करपाक सादर त्या संताक ॥३९॥ पळोवन हें ताचें मन । चित्र
 पळोवन अब्दुल रहिमान । जाले तांबडे तिडकीन । उठले तांकां मारपाक ॥४०॥ करून व्हड अपमान । घालो ताका
 धांवडावन । तातूत तो जावन खिन्न । चिंता खर उपरासली ॥४१॥ मागीर तो जावन हीन-दीन । उदास आनी
 उद्विग्नमन । पयशां सारको पयसोय वचून । उपरासलें विघ्न गुरुकृपेकूय ॥४२॥ आसलों आयज गुरुकृपासंपन्न ।
 तोच हांव जालों रागाक कारण । अशें म्हणून दुबावीत जावन । चित्र तें व्हेलें बुडोवंक ॥४३॥ चिंतलें आतां ह्यो
 संतप्रतिमा । घरांत केन्नाच दवरप ना । तांकांच लागून अंतरलों गुरुच्या प्रेमा । कित्याक जाय व्याप हो
 फुकटचो ॥४४॥ ह्या चित्राक लागून जर । तिडकता म्हजो गुरु म्हजेर । हाडटलें केन्ना तरी हें संकश्ट म्हजेर । दवरचें
 कित्याक तें सांबाळून ॥४५॥ हें तरी एक फोटू पुजन । आवडना म्हाका गुरु नासून । जाल्यार तांकां नाराज दवरून ।
 गरज कसली त्या चित्राची ॥४६॥ जालो दुडवांचो खर्च निरर्थक । चित्रां हीं एकठांय करपाक । तरी आतां ना उपाय
 आनीक । बुडोवपा बगर तांकां उदकांत ॥४७॥ म्हणुनूच म्हज्या मेवण्यान । फोटू तो हातांत धरून । मागतल्याक
 पसून ना म्हणून । व्हेलो बुडोवपाक धक्यार ॥४८॥ गेलो अपोलो बंदरार थेट । थारायली एक भाड्यान बोट ।
 पावता थंय मेरेन वचून नीट । व्हरून तो बुड्यलो दर्यात ॥४९॥ थांबलोना तो इतल्याचेरूच । वांद्याक आरंबलें

तेंच । मेलून सगल्या सोयन्या इश्टांक । घेतले फोटू मागून ॥५०॥ विनयले तार्णे सगल्यांक । तिडक आयल्या बाबा
 अब्दुलांक । म्हणून फोटे व्हरतां बुडोवपाक । म्हणले दियात ते परत ॥५१॥ म्हजे कडल्यानूय दिल्ली प्रत । घेतली
 म्हज्या भावाचीय परत । भयणी कडल्यानूय केली हस्तगत । अश्यो मेलयल्यो स एकूण ॥५२॥ मागीर तो त्यो घेवन ।
 वांद्रें शारांत दर्या मेरेन । थेट जंय सोंपताली जमीन । आयलो तिडकी भितर ॥५३॥ थंयच्या एका 'कोळ्याक
 आपोवन । फोटे ते दिवन ताचे कडेन । म्हणलें वच हांकां घेवन । बुड्य व्हरून दर्यात खोल ॥५४॥ हांवूय तेना
 चिंतेस्त । आसलों ताच्याच घरांत । म्हाकाय म्हणलें उपदेश करीत । फोटे हे संकश्टां हाडटात ॥५५॥ तरी ते सगले
 एकठांय करून । बुड्यतलो जेना दर्यात व्हरून । तेनाच तुज्या दुख्खाचें निरसन । जातलें पळ्य खात्रेन ॥५६॥
 हांवेंय म्हज्या गडचाक आपोवन । दिवन चावी ताचे कडेन । घेतले सगले फोटे हाडून । दिले हातांत
 मेवण्याच्या ॥५७॥ तार्णे आपल्या माळ्याक आपोवन । सगले ताच्या हातांत दिवन । धाडलो चिंबाईच्या देवळा
 कडेन । बुड्य म्हणलें व्हरून दर्यात ॥५८॥ फुडें वतकूच म्हयने दोन । भलायकेंत म्हजे सुदार जावन । गेलो म्हज्या
 बिराडार थंयच्यान । अजापलों तेना परम ॥५९॥ तुमकां हांवें जी दिल्ली तसबीर । ती दारा मुखारूच वणटीचेर ।
 पळोवन आदले भशेन स्थीर । जालों भोव अजापीत ॥६०॥ सगले फोटे हाडले गडच्यान । होच कसो उरलो चुकून ।
 म्हणून हांवें तो रोखडोच काडून । दवरलो लिपोवन आरमारीत ॥६१॥ मेवण्याची जर नदर पडत । घेतलो तो झोमून
 सर्त । व्हरतलो बुडोविंक दर्यात । दिसली अशी म्हाका भिरांत ॥६२॥ दिवचो ना घरांत दवरपाक । वा दिवपाकूय

॥श्रीसार्वसच्चरीता॥

कोणाक । दिसल्यार बुडयतलो दर्यात । दुबावा विरयत तो १अभक्त ॥६३॥ विचार केले बगर दिलो कोणाक ।
 जालोना जर ताच्यान सांबाळपाक । सुसेग मेळचो ना मनाक । उरतलो हुसको सदांचो ॥६४॥ तरी तो जंय उरतलो
 सुरक्षीत । पळोवया एकाद्री योग्य सुवात । दवरतलो जो घरांत वेवस्थीत । दिवचो हातांत ताच्याच ॥६५॥ असो
 निर्धार जातकूच मनांत । साईनूच घालो सुविचार चित्तांत । वच्चें मौलानाच्या दरबारांत । सांगचो वृत्तांत
 इस्मूक ॥६६॥ मागीर हांव तसोच धांवत । गेलों पीर मौलानाच्या दरबारांत । मुजावर इस्मूक ही हकिकत । सांगली
 एकांतांत संपूर्ण ॥६७॥ आमचो दोगांयचो निर्णय । तुमचे कडेनूच उरतली ती निर्भय । म्हणून त्याच दिसा घेतलो
 निर्णय । केलो निश्चेव मनाचो ॥६८॥ फोटू हो श्रीसाईचो । खात्रेन तुमचे कडेनूच दवरचो । वहसून स्वताच तो
 दिवचो । पडल्लो तेन्नाच जाग्यार ॥६९॥ तेन्ना त्या निश्चेवा प्रमाण । दिलो तो फोटू तुमचे कडेन । तयारी तुमची
 जेवणाची पळोवन । गेलों हांव परत तसोच ॥७०॥ आयकुपाक हें लांब कथन । नासलो वेळ तुमचे कडेन । सांगची
 फुडें सवकासायेन । चिंतून अशें गेलों हांव ॥७१॥ आयज फाल्यां करतां करतां । सौंपतकूच पुराय णव वर्सा ।
 घडली ही भेट आतां । अशी आमची दोगांयची ॥७२॥ संबंद अशे आयले जुळून । स्मरली ती कथा तातूंतल्यान ।
 सांगली तुमकां कवतुकान । आसा न्हय ही लिला अद्भूत ॥७३॥ आतां दुसरी कथा आनीक । आयकात श्रोत्यांनो
 अशीच एक । साई कशे प्रेमळ भक्तांक । वाग्यताले भोव नमळायेन ॥७४॥ परमार्थात जांकां गोडी खरी । अशांची
 साईक आवड भारी । सौंपोवन तांचीं संकशटां पुरीं । करताले खुशालभरीत ॥७५॥ ह्या अर्थाचो अणभव गोड ।

‘बाळासाहेब देवांची इत्सा व्हड । पूर्ण केली करून तांचे कोड । दिली तांकां जोड भक्तीची ॥७६॥ दिसाची नोकरी केले बगर । जायनासली कशीच पोटाची भर । पूण रातचेंय गवपाक परमार्था भितर । आडखळ तांकां येवची कित्याक ॥७७॥ इत्सा बन्याच दिसांच्यान । करचें सदांच ज्ञानेश्वरी वाचन । पूण कसलें ना कसलें विघ्न । येवन तें घडनासलें हातांतल्यान ॥७८॥ भगवद्गीतेचो जसो एक । अध्याय जातालो दिसाक । तसोच ज्ञानेश्वरीचोय करूंक । येताल्यो आडखळी उपाट ॥७९॥ हातांत घेतकूच हेर ग्रंथ । वाचून रोखडेच पूर्ण जायत । ज्ञानेश्वरीकूच आडखळी येत । वचनासलो निश्चेव तडीक ॥८०॥ घेवन सुटी म्हयने तीन । देव रावले शिरडीक वचून । गेले उपरांत घरा थंयच्यान । घेवपाक थोडो सुसेग ॥८१॥ थंयसरूप हेर कार्या जालीं । सदांची आपली पोथी वाचली । ज्ञानेश्वरीच फकत वाचपाची उरली । योग आयलोना तिचोच ॥८२॥ घेतल्यारूच ज्ञानेश्वरी हातांत । कितें तरी दुबाव येवचे मनांत । दोळेच फकत वाचन करीत । वचनासलें मनांत किंतेंच ॥८३॥ कितलोय केलो जरी निर्धार । जायनासलें मन कशेंच स्थीर । पांच ओवयो पसून दीसभर । जमनासल्यो वाचपाक कश्योच ॥८४॥ पांच ओवयो तरी निदान । निश्चेव केलो वाचतलों म्हणून । पूण धड तितल्यो पसून । जाल्योनात वाचपाक म्हज्यान ॥८५॥ म्हणून मागीर केलो नेम । साईच जेन्ना दितले प्रेम । म्हणटले “वाच” तेन्नाच उपक्रम । करतलों हुसको सोडून ॥८६॥ निश्ठा साईच्या पांयां कडेन । साईच जेन्ना सांगतले आज्ञेन । तेन्नाच ज्ञानेश्वरी वाचीन । रावलों निर्धार करून ॥८७॥ आसूं, येतकूच ‘महोदय पर्व । आवय भयणी वांगडा देव । पलोवपाक गुरुपुजा गौरव । पावले येवन शिरडीक ॥८८॥ कित्याक

॥३०॥ का अन्यायित वाचा उद्धारण का सारांश का वाचात्मक दर्शन ॥३०॥ १९७४ का अनुवाद है।

तुमी हालीं करिनात । ज्ञानेश्वरीचे वाचन नित्य । जोग थंय देवांक विचारीत । उत्तर कितें दिलें तें आयकात ॥८१॥
 ज्ञानेश्वरीची भासी हौस । पूण जायनासली पूर्ण आस । आतां बाबा सांगतले वाचपाक । तेन्नाच करतलों
 सुरवात ॥९०॥ तेन्ना जोगान सांगली युक्त । ज्ञानेश्वरीची हाडून प्रत । दियात साईबाबांच्या हातांत । वाच्ची ते
 दितले तेन्ना तुमी ॥९१॥ नाका म्हाका युक्त आनीक । जाणीव आसा पूर्ण बाबांक । करिनात ते इत्सापुर्ती कित्याक ।
 ‘वाच’ म्हूण सांगून स्पश्टपणान ॥९२॥ घेतना समर्थाचें दर्शन । रुपया एक केलो अर्पण । एकूच कित्याक, यो वीस
 घेवन । सांगले बाबांनी तेन्ना ताका ॥९३॥ हाडून दिले रुपया वीस । रातचे मेळळे बाळकरामाक । कशे पावले
 साईकृपेक । विचारले वृत्त ताका आदले ॥९४॥ फाल्यां आरती जातकर । सांगतां तुमकां सगली खबर । अशें
 बाळकरामान सांगतकर । बरें म्हणले देवांनी तांकां ॥९५॥ दुसऱ्या दिसा देव परत । वतकूच दर्शनाक मशिर्दीत । वीस
 रुपया तांचे कडेन मागीत । दिले खुशालकायेन देवांनी ॥९६॥ पळोवन थंय गर्दी ब्हड । देव रावले कुशीक आड ।
 बाबा विचारीत खंय रे सांगड । दडला तो जागेंत खांचीक ॥९७॥ देवान तेन्ना सांगले बाबांक । बाबा हो हांव आसां
 कडेक । सातूच दिलेनात म्हाका कित्याक । विचारले तांकां बाबांनी ॥९८॥ देवांनी म्हणले वीस दिले । ‘पयशे
 कोणाचे’ बाबांनी विचारले । “बाबा म्हजे” देवांनी सांगले । “मागीर कित्याक तुमी सुटले पळत ॥९९॥ येयात
 अशे हांगा येयात । शांत चित्तान लागीं बसात” । आज्ञे प्रमाण देव बसत । मनोभावान तांचे सरेन ॥१००॥ सदांच्या
 नेमान आरती जाली । मंडळी आपापल्या घरा गेली । बाळकराम-देव हांची भेट घडली । खबर ती विचारली
 आदली ॥१०१॥ तांचो पूर्ववृत्तांत विचारलो । तांणीय तो पूर्ण सांगलो । कसो उपासनेक लायलो । देव मागीर तांकां

विचारीत ॥१०२॥ केले कसले तुमकां निवेदन । करचें कशें ब्रह्मचिंतन । करात म्हजी उमळशीक पूर्ण । विनयले
 तांकां देवांनी ॥१०३॥ बाळकरामानूय देवां विशीं । करपाक तांची इत्सापुर्ती । सांगपाक जी सुरवात केली ।
 बाबानूच आपयले देवांक ॥१०४॥ कशे साईन परम चातुर्यान । देवांक आपयले चंद्रूक धाडून । देवूय भोव
 ताकतिकेन । आयले मेळपाक श्रीसाईंक ॥१०५॥ जाल्ले तेन्ना तीन प्रहर । मशिदीचे धडेचेर । दवरून आसले दोनूय
 कर । दिसले मुखारूच श्रीसाई ॥१०६॥ देवांनी वचून केले वंदन । बाबांनी तांकां विचारलो प्रस्न । खंय कितें
 कोणा कडेन । उलोवप तुमचें चलताले ॥१०७॥ सांगले बाबांक देवांनी मागीर । काकांच्या घरांत माळयेर ।
 बाळकरामा बरोबर । चलताल्यो खबरो तुमच्योच ॥१०८॥ हाड रुपया पंचवीस । बाबांनी देवांक दिलो आदेश ।
 हाडून रुपया रोखडेच । दिले तांणी बाबां कडेन ॥१०९॥ विचारले कितले हाडल्यात । पंचवीस, देव सांगीत । “यो
 हांगा बस” बाबा म्हणीत । गेले मशिदींत बाबां सांगातान ॥११०॥ बाबा बसले खांब्या कुशीक । नासलो कोणूच
 मशिदींत आनीक । म्हणलें तुवें म्हजी फाळी एक । चोरली म्हाका कळनासतना ॥१११॥ फाळी म्हाका ना खबर ।
 म्हणून देवांनी दिलें उत्तर । आसतली खंय तरी लागीं लागसर । म्हणलें मागीर तांकां श्रीसाईंन ॥११२॥ खंय पडल्या
 फाळी कोणाक खबर । अशें देवान म्हणलें त्या वेळार । बाबांनी म्हणलें तूंच सोद बरोबर । खोटी ही बुद्दी
 चोरयेची ॥११३॥ कोणा नावाडग्यान ती व्हेली । पळय हांगाच खंय तरी आसतली । मागीर देवांनी परत सोदली ।
 तरीय मेळिळना कशीच ॥११४॥ मागीर दोळे तांबडे कसून । पळयत हेवटेन तेवटेन । तिडकीन पळोवन देवां कडेन ।

लोकांक पळोवन आपयत ॥१२९॥ देवूय मागीर थंयसर पावले । हेंगं मदीं वचून बसले । “म्हाताञ्याच्या जिवाक लागलें । आसतलें” अशें म्हणीत श्रीसाई ॥१३०॥ “फाळयेची ती खबर कसली । तरीय हांवें वायट उतरां दिलीं । उपाय नासलो जर खरीच चोरिल्ली । उलयनासतनाय जमना रावपाक ॥१३१॥ आसूं, अल्ला सगलें पळयतलो । तोच ताचें बरें करतलो । तेना “ए भाऊ दक्षणा दितलो” । विचारीत कृपावंत श्रीसाई ॥१३२॥ कितले हाडूं देव विचारीत । बारा घेवन यो बेगोबेग म्हणीत । पळयल्यार आसली नोटूच फकत । मोडचे मेळनासले तिचे खंयच ॥१३३॥ देवांनी तशें बाबांक सांगलें । “आसूं म्हाका नाका” तांणी म्हणलें । “सकाळीं तुवें दोनदां दिल्ले । जालेना म्हाका ताचें स्मरण ॥१३४॥ तरीय देवांनी मोडचे हाडले । बाबां कडेन व्हरून दिले । तेनाच तांचे चरणूय वंदिले । आयकात तेना उतरां बाबांचीं ॥१३५॥ “कितें रे तूं करीत आसता” । “कांय ना” अशें तांणी सांगतां । पोथी वाचीत राव आतां । सांगलें बाबांनी देवांक ॥१३६॥ “चल बस वाड्यांत वचून । लाग वाचपाक नेमान । वाचतनाच सांग निरुपण । श्रद्धा भक्तीन सगल्यांक ॥१३७॥ पुराय भरजरी सुंदर शेलो । हांव तुकां दिवपाचो आसलों । फाळी कित्याक चोरपाक गेलो । संवय कसली तुका चोरपाची” ॥१३८॥ आसूं, करचें पोथीवाचन । साईमुखांतलें हें वचन । मेळोवन अशे तरेन ही खूण । जालों हांव भोव सूखसंपन्न ॥१३९॥ मानून ती आज्ञा प्रमाण । मागीर हांवें त्या दिसाच्यान । नित्य ज्ञानेश्वरीचें वाचन । आनी निरुपणाक केली सुरवात ॥१४०॥ मेळळी आज्ञा इत्थे प्रमाण आतां । फिटली व्रतस्थ मनाची चिंता । तेनाच्यान आयली नियमीतता । ज्ञानेश्वरीच्या म्हज्या वाचनाक ॥१४१॥ आतां हांव गुरु अनुज्ञाधर । आतां प्रसन्न म्हजेर ज्ञानेश्वर । फाटीं पडलें जें जालें आयजवेर ।

॥ वागप हाचे मुखार नेमान ॥१४२॥ साक्ष म्हाका म्हजें मन । वयर साईंआज्ञा प्रमाण । आजेच्या बळार पोथी पारायण ।
 ॥ घडटलें आतां विघ्ना विरयत ॥१४३॥ बाबा हांव घालतां लोटांगण । अनन्य भावान तुमकां शरण । करून घेयात
 ॥ वाचन म्हजे कडल्यान । घेयात पदरांत ह्या लेकराक ॥१४४॥ फाळयेचें तें कुवाडें सुटलें । बाळकरामाक हांवें जेन्ना
 ॥ विचारिल्लें । त्योच फाळयो तेंच ना मानवलें । साईंक, जेन्ना भरिल्ले संतापान ॥१४५॥ ‘कशे तुमकां उपासनेक ।
 ॥ कशे परब्रह्म चिंतनाक । लायले’ म्हूण बाळकरामांक । विचारलें तेंच आवडलेना बाबांक ॥१४६॥ कसल्याय
 ॥ प्रस्नाचें उत्तर । स्वता दिवपाक आसतना तत्पर । कित्याक चवकश्यो करच्यो भायलेभायर । म्हणून छळ्ळो म्हाका
 ॥ तांणी खर ॥१४७॥ “छळ्ळो” हें उतरूच उद्धट । भक्ताच्या प्रेमान जो उमाळत । भक्तच्छल जाका सपनांतूय
 ॥ दिसनासत । ‘छळ्ळ’ क्रियापद अयोग्य ताका ॥१४८॥ छळ्ळोना म्हाका शिकयलो । मनांत तुवें जो विचार हाडलो ।
 ॥ तो तो हांवें पूर्ण केलो । चोरिल्लें केन्नाच पडना उपकाराक ॥१४९॥ साईं बाह्यक्रोधाभिभूत । अंतरांत ते नित्य
 ॥ आनंदीत । वचलेचाराक दिसताले संतप्त । भितरल्यान ते तृप्त खोसयेन ॥१५०॥ रागाचें बाह्य लोकीक लाघव ।
 ॥ भितर परमानंद-गौरव । त्या साईंचें लिला-वैभव । गावपाक सुदैवूच गरजेचें ॥१५१॥ सादपाक आपलो सुवार्थ ।
 ॥ जाच्या पोटांत उपाट आर्त । गाळी फुलांचो शिंवर मानीत । नदर निजहीत तत्पर ॥१५२॥ आयकून कोडू, वायट
 ॥ वचन । हालना देवांचें मन । पोटांत प्रेमाचे उमाळे गहन । दिसलो तो मार फुलांचो ॥१५३॥ दुदान भरल्या गायेची
 ॥ ‘कास । भाग्यवानाक मेळटा गोरस । काशी कडेनूच झोंचिडा निवास । अशुद्धूच ताच्या कामाक ॥१५४॥ बेब्याक

१. बहु. २. गायच्या दुदा पसून तयार जावपो पदाथ. ३. एक कोड, जळू किटटा.

कमळाचो शेजार । लुटटा तातूंतलो रोस 'भ्रमर । दुर्दैवी बेब्याक चिखलाचो आहार । भंवरो तो भोव भायाचो ॥१५५॥ तशे तुमी भायवान । तुमकां आमकां लार्णपण । दिसता तें घेयात रे विचारून । दुबाव निरसन म्हणलें साईन ॥१५६॥ पळयात म्हजी पोथयेची येवजण । वाचतलों “वाच” म्हणटले तेनाच उगडून । उगडचों ना ज्ञानेश्वरी ते मेरेन । केली इत्सापुर्ती श्रीसाईनी ॥१५७॥ कशी माऊली करता लाड । भुग्याची पूर्ण करता आवड । ताचोच हो अणभव गोड । कथा ही जोड भक्तीची ॥१५८॥ वाच म्हणुनूच थांबलेनात । वर्स सोंपचे आदींच देव सांगीत । दर्शन तांकां दिलें सपनांत । कितलें अजाप म्हाका तें आयकात ॥१५९॥ वर्स एकुणीसर्षें चवदांत । तारीख दोन, एप्रिल म्हयन्यांत । बिरेस्तारा फांतोडेर सपनांत । दिलें दर्शन म्हाका बाबांनी ॥१६०॥ समर्थ साई सपनांत आयले । आसात माळयेर बशिल्ले । “पोथी कळटा व्हय” विचारलें । सांगलें हांवें कळना म्हणून ॥१६१॥ तसोच प्रस्न केलो उपरांत । कळटली केन्ना तें सांग म्हणीत । आयलीं दुकां म्हज्या दोळ्यांत । आयकात हांवें कितें सांगलें ॥१६२॥ कृपा तुमची जाले बगर । पोथी वाचप फकत उपचार । समजप तर भोवूच कुस्तार । बाबा, सांगतां हांव खरेंच ॥१६३॥ बाबांनी म्हणलें “पोथी वाचता । चूच्य तूं ताकतीक करता । कर पळोवया सुरवात आतां । वाचपाक बसून म्हज्या फुड्यांत” ॥१६४॥ कितें वाचूं देवांनी विचारलें । अध्यात्म वाच बाबांनी सांगलें । देव पोथी हाडपाक गेले । इतल्यान जाले जागे सपनांतल्यान ॥१६५॥ देव जेन्ना जागे जायत । सपनस्थिती पळोवन निश्चीत । कितें दिसचें तांच्या मनांत । कल्पना करात श्रोत्यांनो ॥१६६॥ पळोवन वर्सभर वाट । मानता काय बाळ आज्ञा नीट ।

१. भंवरो।

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४१ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 करता काय नित्य पोथयेचो पाठ । कसलो हो हुमको प्रचंड ॥१६७॥ पाळटा काय ना लायिल्ली शिस्त । चिरता
 काय ना धडो नित्य । चुकता खंय वा कित्या पासत । कोण हें सतत पल्यतलो ॥१६८॥ वाचप्यान आसचें करें दक्ष ।
 दवरचें खंय खास लक्ष । साईमाऊली बगर प्रत्यक्ष । कोण ही साक्ष दाखयतलो ॥१६९॥ अशी साईसमर्थलिला ।
 असो स्वानंदाचो सोहळा । भक्तीन भोगलो अनेक वेळां । पल्यलो प्रत्यक्ष ह्या दोळ्यांनी ॥१७०॥ आतां तुमी श्रोते
 मंडळी । जावया आमी लीन गुरुपदकमळीं । आयकुया फुडले कथेची 'नव्हाळी । योग्य वेळार फुडें
 केन्नाय ॥१७१॥ याद करून श्रीसाईचरण । सद्भावान हांव घालतां लोटांगण । तातूंतल्यानूच सकल भवदुखख
 विमोचन । शरण भावार्थान हेमाड ॥१७२॥ साईच एक ताचो सुवार्थ । साईच उपाट सूखपरमार्थ । साईच ताका
 करतले कृतार्थ । भावार्थ हो ठाम तांचो ॥१७३॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान ।
 जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । साईकृपा अनुग्रहदानं नांवाचो हो एकेचाळिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

१. अपुर्वाय, गोडी.

EEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरिता ॥ EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE ५७५